

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 58.942 van 28 maart 1996
in de zaak A. 66.414/VII-13.539.**

In zake : 1. de b.v.b.a. VAN HOUTE,
2. Herman VAN HOUTE,
3. Bertrand VAN HOUTE,
4. Emiel DRIEGHE,
5. Johnny VAN KERCKHOVE,
die woonplaats kiezen bij
Advocaat W. DE CUYPER,
kantoor houdende te SINT-NIKLAAS,
Vijfstraten 57

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de
Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat Fr. DE BISSCHOP,
kantoor houdende te BUGGENHOUT,
Provincialebaan 22.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Advocaat
W. DE CUYPER op 16 november 1995 namens de
b.v.b.a. VAN HOUTE, Herman VAN HOUTE, Bertrand
VAN HOUTE, Emiel DRIEGHE en Johnny VAN KERCKHOVE heeft
ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te
vorderen van het besluit van de Vlaamse minister van
Leefmilieu en Tewerkstelling van 15 september 1995
waarbij het beroep van de b.v.b.a. VAN HOUTE tegen de
beslissing van de bestendige deputatie van de provin-
cieraad van Oost-Vlaanderen van 23 maart 1995 tot
weigering van de milieuvergunning om te Hamme een
tapijtenweverij uit te baten, ongegrond wordt verklaard
en de beroepen weigeringsbeslissing wordt bevestigd;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 30 januari 1996 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 22 februari 1996;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter J. VERMEIRE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat W. DE CUYPER, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van Advocaat J. NYS die, loco Advocaat Fr. DE BISSCHOP verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de laatste vergunning, op 2 mei 1975 voor een termijn van 15 jaar verleend door de bestendige deputatie, sedert 2 mei 1990 is verstreken; dat de eerste verzoekende partij op 24 oktober 1994 bij de bestendige deputatie een milieuvergunningsaanvraag voor de exploitatie van haar inrichting heeft ingediend,

aanvraag die is uitgemond in het thans bestreden weigeringsbesluit;

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende, wat de eerste voorwaarde betreft, dat de verzoekende partijen in hun eerste middel de schending aanvoeren van de motiveringsplicht zoals die is bepaald in artikel 17 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning, de artikelen 30, § 1, 4° en 5°, en 52, 3°, van het besluit van de Vlaamse regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams reglement betreffende de milieuvergunning (VLAREM I) en in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, onder meer

doordat een eerste weigeringsmotief de mogelijke lawaaihinder voor omwonenden is,

terwijl een akoestisch onderzoek heeft uitgewezen dat de inrichting wordt uitgebaat in overeenstemming met de desbetreffende normen,

en doordat luidens een tweede weigeringsmotief de gebouwen zich tot op de perceelsgrenzen bevinden waardoor enkel de voorkant toegankelijk is voor de interventiediensten, hetgeen een efficiënte brandbestrijding zal bemoeilijken,

terwijl blijkens het verslag van de brandweer van 17 juni 1995 het gebouw als brandveilig moet worden beschouwd,

en doordat volgens een derde weigeringsmotief de inrichting niet in overeenstemming is met de voorschriften van het BPA "Broekstraat" wat het gedeelte gelegen in landbouwzone betreft,

terwijl dat BPA op dit stuk onverenigbaar is met het van latere datum zijnde gewestplan "Dendermonde" zodat het te dezen buiten toepassing moet worden gelaten;

Overwegende dat in de nota de verwerende partij antwoordt dat het openbaar onderzoek nog andere bronnen van lawaaihinder dan de ventilator heeft opgeleverd, met name het overdreven lawaai van het laden en lossen en van de draaiende motoren van de vrachtwagens dat volgens het bestreden besluit niet tot een aanvaardbaar niveau kan worden beperkt, dat het door de verzoekende partijen ingeroepen rapport van de brandweer een groot aantal reserves, opmerkingen en aanbevelingen formuleert waaraan binnen drie maanden het nodige gevolg moest worden gegeven, dat het recentst gebouwde gedeelte van de inrichting niet conform is aan de voorschriften van de bouwvergunning en het besluit in overeenstemming is met het advies van het bestuur Ruimtelijke Ordening;

Overwegende dat blijkens het bestreden besluit de inrichting gelegen is in een woongebied volgens het gewestplan "Dendermonde" vastgesteld bij koninklijk besluit van 7 november 1978 en tevens "in een zone bestemd voor aaneengesloten bebouwing, bijgebouwen, koeren en hovingen, alleenstaande achtergebouwen en zones voor land- en tuinbouw volgens het bijzonder plan van aanleg 'Broekstraat' goedgekeurd bij koninklijk besluit van 7 juli 1969"; dat de vergunning blijkt te zijn geweigerd om de volgende motieven :

"Gelet op de ligging van de inrichting in een zone bestemd voor aaneengesloten bebouwing, bijgebouwen, koeren en hovingen, alleenstaande achtergebouwen en zones voor land- en tuinbouw volgens het bijzonder

plan van aanleg 'Broekstraat' goedgekeurd bij koninklijk besluit van 07 april 1969;

Gelet op het feit dat de voorschriften van het Bijzonder Plan van Aanleg niet strijdig zijn met deze van het recentere gewestplan en dienen beschouwd te worden als een verdere detaillering van het gewestplan;

Gelet op het arrest 'STEENO' van de Raad van State waarbij de toelaatbaarheid van de inrichting moet getoetst worden aan de voorschriften van hogervermeld Bijzonder Plan van Aanleg;

Overwegende dat het advies van de Afdeling stedenbouwkundige vergunningen als volgt luidt :

'Volgens het gewestplan Dendermonde is de inrichting gelegen in een woongebied. Voor de plaats in kwestie bestaat er een bij koninklijk besluit van 7 april 1969 goedgekeurd bijzonder plan van aanleg 'Broekstraat', dat de volgende bestemmingen voorziet :

- zone voor aaneengesloten bebouwing;
- zone voor bijgebouwen;
- zone voor alleenstaande achtergebouwen; hier zijn gebouwen die geen hinderlijk karakter mogen hebben t.o.v. de omgeving toegelaten;
- koeren en hovingen;
- landbouwzone.

De voorschriften van het BPA zijn niet strijdig met deze van het recentere gewestplan. Ze dienen beschouwd te worden als een detaillering. Gelet op de inhoud van het arrest 'STEENO' van de Raad van State dient de inrichting getoetst te worden aan de voorschriften van het BPA.

Een deel van de op het perceel opgetrokken gebouwen beschikt niet over een bouwvergunning.

Enkel het deel van de inrichting gelegen in een zone voor alleenstaande achtergebouwen, zone voor aaneengesloten bebouwing en zone voor bijgebouwen worden aanzien als zijnde in overeenstemming met de voorschriften van het BPA. Over dit deel wordt een gunstig advies uitgebracht.

De exploitatie van de inrichting stemt ten dele niet overeen met de bestemmingsvoorschriften die van toepassing zijn voor het gebied waarin de inrichting gelegen is (voornamelijk het deel in landbouwzone). Van de afwijkingsbepalingen voorzien in artikel 45, § 6, van de stedenbouwwet kan geen gebruik gemaakt worden aangezien het hier een BPA en niet een gewestplan betreft.

Bijgevolg brengt de Afdeling Stedenbouwkundige Vergunningen een principieel ongunstig advies omtrent dit deel van de inrichting uit. Het betreft :

- een weefgetouw (5.5 kW)
- een slijpsteen (0.37 kW)
- een weefgetouw (5.70 kW)
- een weefgetouw (3.50 kW-0.18 kW)
- een weefgetouw (8.60 kW)

- een verwarmingsinstallatie (203 kW + 3 kW)
- een snijmachine (2x 0.37 kW)
- een inpakmachine voor krimpfolie (0.18 kW)
- opslag afgewerkte goederen
- opslag polypropyleen
- bovengrondse opslagtank huisbrandolie voor 5000 liter.

(...)

Overwegende dat de inrichting gelegen is in een dicht bebouwde woonzone; dat binnen een straal van 100 meter rondom de perceelsgrenzen van de inrichting zich een zeventigtal woningen bevinden; dat verschillende woningen gelegen zijn op deels een tiental meter afstand en dat verschillende achtertuinen palen aan de bedrijfsgebouwen;

Overwegende dat de inrichting een bedrijfsoppervlakte inneemt van ca. 4.000 m² waarbij de bedrijfsgebouwen ingeplant worden tot op de perceelsgrenzen; dat het meest recent gebouwd gedeelte niet conform is met de voorschriften van de bouwvergunning en dat het gebouw een andere bestemming gekregen heeft dan werd aangevraagd en toegestaan; dat hierdoor ook de toegankelijkheid tot het bedrijf voor de brandweer ontoereikend is hetgeen een overmatig gevaarsrisico voor de omgeving inhoudt in geval van brand;

Overwegende dat de gebouwen weinig of niet akoestisch geïsoleerd zijn; dat de getouwen niet op trillingsdempers geplaatst zijn;

Overwegende dat nochtans blijkt uit het akoestisch onderzoek van 25 mei 1995, uitgevoerd door de heer ir. V. SPRUYTTE, erkend MER-deskundige, dat de inrichting werkt in overeenstemming met de huidige van toepassing zijnde voorwaarden ter beperking van de lawaaihinder voor de omgeving;

Overwegende dat de enkelwandige ondergrondse houder voor stookolie buiten gebruik gesteld werd; dat er derhalve geen gevaar bestaat voor bodem- en grondwaterverontreiniging;

Overwegende dat de aanspraken aangehaald door de beroepindiener als volgt kunnen worden geëvalueerd :

- de ventilatoropening aan de noordkant van het gebouw aan de zijde van de woningen gelegen langs de Filip de Pillegenlaan werd dichtgemetseld; desondanks bevinden er zich binnen een straal van 100 meter rondom de inrichting een zeventigtal woningen, waarvan een tiental met de achtertuin aan de inrichting grenzen, die mogelijk lawaaihinder van de gevraagde activiteit kunnen ondervinden;

- de gebouwen bevinden zich tot op de perceelsgrenzen waardoor in geval van brand enkel de voorkant van het gebouw voor de interventiediensten toegankelijk is, wat een efficiënte brandbestrijding in elk geval zal bemoeilijken;

- de ondergrondse enkelwandige stookoliehouder voldoet niet aan de huidige normen voor opslag van brandstoffen en werd derhalve buiten gebruik gesteld

door opvulling met een inert materiaal; het attest dienaangaande werd aan het dossier toegevoegd;

- de inrichting is op het huidig ogenblik niet in overeenstemming met de voorschriften van het B.P.A. 'Broekstraat' van 07 april 1969, voor wat het gedeelte in de landbouwzone betreft;

- de uitgebrachte adviezen waren inderdaad gunstig met uitzondering van de ondergrondse opslag van stookolie;

- de inrichting is inderdaad volgens de indelingsrubriek 41.7 van titel I van het VLAREM enkel een eerste klasse inrichting voor een kleine installatie (2,6 kW) voor het aanbrengen van de kunststofonderlaag op de matten; nochtans nemen de gebouwen een vrij belangrijke oppervlakte in, waardoor de inrichting stedenbouwkundig niet meer verenigbaar is met het woongebied";

Overwegende, wat het motief van de lawaaihinder betreft, dat het bestreden besluit verwijst naar een op 25 mei 1995 door een erkend MER-deskundige uitgevoerd akoestisch onderzoek volgens hetwelk "de inrichting werkt in overeenstemming met de huidig van toepassing zijnde voorwaarden ter beperking van de lawaaihinder voor de omgeving" , vaststelt dat "de ventilatoropening aan de noordkant van het gebouw aan de zijde van de woningen ... werd dichtgemetseld" om te concluderen dat er "desondanks zich binnen een straal van 100 meter rondom de inrichting een zeventigtal woningen bevinden waarvan een tiental met de achtertuin aan de inrichting grenzen, die mogelijk lawaaihinder van de gevraagde activiteit kunnen ondervinden"; dat het motief dus enkel gesteund is op de mogelijkheid dat aangrenzende woningen lawaaihinder ondervinden, zonder dat in dit verband concrete elementen worden gegeven die deze met vorenstaande overwegingen strijdige conclusie kunnen verantwoorden, minstens aannemelijk maken;

Overwegende, wat het brandbestrijdingsmotief betreft, dat het door de verzoekende partijen ingeroepen "Verslag inzake brandvoorkoming" van de Hamse brandweer hoofdzakelijk betrekking heeft op het risico van ontstaan van brand, op de detectie, waarschuwing, melding

en het alarm, op de bescherming (van het personeel) en de evacuatie alsmede op de inwendige brandbestrijdingsmiddelen; dat het, onder het opschrift "Uitwendige kenmerken", onderafdeling "Inplanting en toegangswegen", volstaat met te vermelden "Magazijn dient toegankelijk te blijven via de Broekstraat. Daartoe dient een vrije ruimte van minimum 4 meter breed, vrije hoogte 4 meter, vrij te blijven tot aan de toegangspoorten. Verder geen opmerkingen"; dat het eindadvies luidens hetwelk "het gebouw als brandveilig mag worden beschouwd" dus veeleer betrekking lijkt te hebben op de inwendige veiligheid van de inrichting; dat de overweging van het bestreden besluit "dat de gebouwen zich tot op de perceelsgrenzen bevinden waardoor in geval van brand enkel de voorkant van het gebouw voor de interventiediensten toegankelijk is, wat een efficiënte brandbestrijding in elk geval zal bemoeilijken" niet in strijd lijkt te komen met het brandweerrapport;

Overwegende, wat het stedenbouwmotief aangaat, dat het bestreden besluit vooropstelt dat het BPA "Broekstraat" niet strijdig is met het recentere gewestplan en vervolgens het advies van het bestuur Ruimtelijke Ordening aanhaalt dat, na te hebben geponeerd dat het BPA niet strijdig is met het gewestplan en de voorschriften ervan moeten worden beschouwd als een detaillering, een ongunstig advies geeft met betrekking tot het in detail beschreven gedeelte van de inrichting dat gelegen is in een door het BPA als landbouwzone aangemerkte zone, nu dat gedeelte niet overeenstemt met de desbetreffende bestemmingsvoorschriften van dat BPA en artikel 45, § 6, van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw, krachtens hetwelk bij het verlenen van een milieuvergunning onder bepaalde voorwaarden kan worden afgeweken van de bepalingen van een ontwerp-gewestplan en een gewestplan, ter zake niet van toepassing is vermits het om een BPA gaat; dat het bij de evaluatie van de

aanspraken van de beroepsindiener vermeldt dat "de inrichting op het huidig ogenblik niet in overeenstemming is met de voorschriften van het BPA (...) voor wat het gedeelte in de landbouwzone betreft" en dat "de gebouwen een vrij belangrijke oppervlakte innemen waardoor de inrichting stedenbouwkundig niet meer verenigbaar is met het woongebied"; dat, althans op het eerste gezicht, het uitgangspunt van het bestreden besluit volgens hetwelk er geen strijdigheid is tussen het bestemmingsvoorschrift "landbouwzone" van het BPA en het bestemmingsvoorschrift "woonzone" van het latere gewestplan, niet zonder meer voor de hand ligt; dat de kritiek van de verzoekende partijen op de op dit uitgangspunt berustende motivering gegrond lijkt te zijn; dat ook de conclusie dat "de inrichting niet meer verenigbaar is met het woongebied" niet afdoende lijkt te zijn gemotiveerd nu deze ingaat tegen het advies van het bestuur Ruimtelijke Ordening zonder dat hiervoor enige verduidelijking laat staan een reden wordt gegeven;

Overwegende dat de onderdelen van het middel die betrekking hebben op de motieven van de geluidshinder en de stedenbouwkundige onverenigbaarheid ernstig zijn; dat gelet op het belang dat deze motieven hebben gehad bij de besluitvorming, die onderdelen tot de vernietiging van het besluit kunnen leiden;

Overwegende, wat de tweede voorwaarde betreft gesteld door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, dat de eerste verzoekende partij onder meer aanvoert (samengevat) dat het bestreden besluit tot gevolg heeft dat de tapijtenfabriek - een familiaal bedrijf dat meer dan 100 jaar ter plaatse is gevestigd - moet worden gesloten, dat daardoor haar enige bron van inkomsten wegvalt, dat het overbrengen binnen een kort tijdsbestek van een dergelijk bedrijf naar een andere lokatie onmogelijk is; dat zij hieruit besluit dat die toestand tot de vereffe-

ning van de vennootschap moet leiden, waardoor haar doel teniet gaat;

Overwegende dat de bedrijfssluiting alleszins voor de eerste verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel uitmaakt; dat de repliek van de verwerende partij volgens welke het nadeel is toe te schrijven aan de nalatigheid van de eerste verzoekende partij zelf nu die pas in oktober 1994 - meer dan vier jaar na het einde van de op 2 mei 1975 verleende vorige vergunning - een nieuwe vergunning heeft aangevraagd, niet kan worden aangehouden nu het nadeel grotendeels verband houdt met de in het bedrijf gedane investeringen waarvan het grootste gedeelte teruggaat tot de periode waarin een geldige exploitatievergunning voorhanden was;

Overwegende dat voldaan is aan de voorwaarden gesteld in artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die vervuld moeten zijn wil een vordering tot schorsing worden toegewezen;

Overwegende dat artikel 17, § 4, van de voormelde gecoördineerde wetten het volgende bepaalt :

"(...) Indien de schorsing is bevolen, wordt binnen zes maanden na de uitspraak van het arrest uitspraak gedaan over het verzoekschrift tot nietigverklaring";

dat een zo korte termijn zich niet verdraagt met de gewone termijnen van de rechtspleging; dat deze laatste derhalve dienen te worden ingekort zoals wordt aangegeven in het onderstaande dictum,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Bevolen wordt de schorsing van de tenuitvoerlegging van het besluit van de Vlaamse minister van Leefmilieu en Tewerkstelling van 15 september 1995 waarbij het beroep van de b.v.b.a. VAN HOUTE tegen de beslissing van de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen van 23 maart 1995 tot weigering van de milieuvergunning om te Hamme een tapijtenweverij uit te baten, ongegrond wordt verklaard en de beroepen weigeringsbeslissing wordt bevestigd.

Artikel 2.

De termijn voor het indienen van de memories van antwoord en van wederantwoord wordt beperkt tot dertig dagen.

De termijn voor het indienen van de laatste memories wordt beperkt tot vijftien dagen.

Artikel 3.

Dit arrest zal worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het geschorste besluit.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op achtentwintig maart 1900 zesennegentig, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

de H.	J.	VERMEIRE,	kamervoorzitter,
Mevr.	M.-R.	BRACKE,	staatsraad,
de HH.	A.	VANDENDRIESSCHE,	staatsraad,
	K.	VANHOUTTE,	toegevoegd griffier.

De griffier,

K. VANHOUTTE.

De voorzitter,

J. VERMEIRE.